

[Arne Melchior]

Jeg kunne godt finde på at sige »hold mund!« og ved sjældne lejligheder endda »hold kæft!« – og listen kan gøres meget lang selvfølgelig og blive meget grovere – til en god ven, men jeg kunne minsandten aldrig sige ord af den art til min far og mor. Det må simpelt hen ikke finde sted, uden at lynet slår ned, og det er ikke spor urimeligt eller svært, og med hr. Jens Thofts åndsevner burde det ikke være ham svært at føre naturlig tale, men forskellig tale ved forskellige lejligheder, og det er altså anderledes på et folkemøde med 3.000 mennesker, end når man står i den lovgivende forsamling, hvor i ekstrem grad sagligheden burde gøre sig gældende.

Det behøver jo ikke betyde, at man bliver kedelig. Der er nogle, der tror, at for at blive regnet for seriøs, skal man tillige være kedelig. Det mener jeg slet ikke, men jeg mener, at vi skal hæge om at tale på en noget mere velplejet og forbillig og saglig måde her, end man måske taler på travbanen eller ved bridgebordet. Al ære den tale, der føres dér, så er der altså forskel. Man går heller ikke klædt ens vinter og sommer – undtagen hr. Jens Thoft altså – og jeg mener ikke, der er noget svært ved at pålægge sig selv visse rimelige former, der passer til sted, tid og lejlighed.

Folketingsmedlemmer har magtet det nu i mange generationer. Vi skal modernisere med tiden, men vi skal ikke slippe det hele løs og sige, det er revnende ligegyldigt, hvor groft eller hvor sjofelt eller hvor frækt man udtaler sig. Det er nemlig ikke ligegyldigt.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at hr. Jens Thofts indlæg var et privatistindlæg, og at det, jeg gav udtryk for på SF's vegne, var, hvad vi har arbejdet for, og hvad vi agter videre at arbejde for.

Da jeg jo selv er vant til at sidde i formandsstolen, må jeg sige, at det *kan* ske – det bør det ikke, men det kan ske, og det er også sket for mig – at der smutter et enkelt ord, eller at det er sagt så tidligt, at man, når man senere skulle rette det, gik over til den næste taler uden at få det rettet. Det synes jeg ikke berettiger til, at man går op og gentager det 3–4 gange, når man ved, at man ifølge forretningsordenen ikke bør gøre det.

Det synes jeg jeg har lyst til at give udtryk for nu på egne vegne, men det, jeg har sagt tidligere, blev sagt på SF's vegne.

Ninn-Hansen (KF):

I det forslag, præsidiet har fremsat, er der intet, der ændrer den opfattelse, som vi har haft hidtil i Folketinget, at der skal være en værdig forhandlingsform. Det er noget afgørende, man altid har lagt vægt på herinde.

Der har vel også altid været enkeltpersoner, der ikke helt har kunnet leve op til, at sådan skulle forhandlingsformen være i Folketinget, og det er der jo ikke noget at gøre ved, men fra præsidiets side er det en fastholdelse af, at denne værdige forhandling i Folketinget fortsat skal finde sted.

Når hr. Jens Thoft så nævner en enkelt episode fra i dag, vil jeg gerne sige, at det er selvfølgelig ingen værdig forhandlingsform, når man anvender sproglige udtryk af den art, og jeg mener også, at det er et udtryk, der bør påtales i Folketinget. Nu gik hr. Jens Thoft ud fra, at jeg ikke havde hørt det. Det er ganske rigtigt, at jeg ikke troede, jeg havde hørt rigtigt, men jeg hørte det altså godt. Der er derimod ikke nogen pligt til altid at påtale med det samme.

Jeg har det sådan med mine børnebørn, at hvis de kommer hjem og har lært et godt stygt bandeord og skal prøve det én gang, så lader man, som om man ikke har hørt det. For hvis det er en provokation, noget, der skal bruges til noget andet, kan det somme tider være fornuftigt at gøre det på den måde. Der skal ikke være nogen tvivl om, at ord af den art ikke hører hjemme i Folketingets forhandlinger, og de bør også påtales.

I øvrigt vil jeg gerne sige tak for de bemærkninger, som samtlige ordførere er kommet med om det forslag til folketingsbeslutning, vi har fremsat. Der var jo ikke mange bemærkninger om indholdet af de forslag, vi har fremsat. Det er forståeligt. Der er ikke noget særlig vidtgående i dem. De fleste sagde, det var meget fornuftigt, det, vi her ville ændre, og det er også min egen betegnelse for det. Derfor måtte de fleste bemærkninger vel blive om det, der ikke er med i denne etape, men som jeg igennem fremsættelsestalen har bebudet vil fremkomme i næste samling.

Især koncentrerede de fleste ordførere sig her om de udvidede høringer. Mit indtryk fra